

EVA DEMSKI

SÖZDE ÖLÜM

♥
CAN

ROMAN

ALMANCA ASLINDAN ÇEVİREN
ÖZDEN SAATÇI KARADANA

Eva Demski
SÖZDE ÖLÜM

Can Yayınları: 1733
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 694

Scheintod, Eva Demski

© Schöffling & Co. Verlagsbuchhandlung GmbH, Frankfurt am Main, 2000

Tüm hakları saklıdır.

İlk basımı 1984'te Carl Hanser Verlag tarafından Münih'te yapılmıştır.

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

Bu eserin Türkçe yayın hakları

Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Nisan 2008

Yayına Hazırlayan: Şebnem Sunar

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi

Kapak Düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gelengül Çakır

Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset

İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0938-8

Çağdaş Avrupalı Kadın Yazarlar / *Contemporary European Women Authors*

Avrupa Birliği Kültür Programı'nın (2007-2013) desteğiyle yayınlanmıştır.

Published with the support of the Culture Programme (2007-2013) of the European Union.

Bu proje Avrupa Komisyonu'nun mali desteğiyle yürütülmektedir. Yayında yansıtılan görüşler sadece yazara aittir. Komisyon bu görüşlerden ve kitapta yer alan bilgilerin herhangi bir kullanımından sorumlu tutulamaz.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Eva Demski
SÖZDE ÖLÜM

ROMAN

Almanca aslından çeviren
ÖZDEN SAATÇI KARADANA

CAN YAYINLARI

Eva Demski, 1944'te Regensburg'da doğdu. Alman Dili ve Edebiyatı, Sanat Tarihi ve Felsefe öğrenimi gördü. Frankfurt am Main Şehir Tiyatroları'nda reji asistanlığı yaptı. 1969-1977 yılları arasında Hessen Radyosu'nda görev aldı. 1977'den bu yana deneme, öykü ve roman dallarında ürün veren, ayrıca serbest gazeteci olarak da çalışan Demski yaşamını Frankfurt am Main'da sürdürmektedir.

Özden Saatçi Karadana, 1959 yılında doğdu. Ankara Üniversitesi'nde Alman Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü. Aralarında Erich Fromm, Wilhelm Reich gibi yazarların da bulunduğu pek çok yapıtı Türkçe'ye kazandırdı. Karadana, 1986'dan bu yana Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde Almanca okutmanlığı yapmaktadır.

Senden başka kime

İçindekiler

BİRİNCİ GÜN	
<i>Sahne</i>	13
İKİNCİ GÜN	
<i>Yortu</i>	41
ÜÇÜNCÜ GÜN	
<i>Ziyaret</i>	73
DÖRDÜNCÜ GÜN	
<i>Günlük Yaşam</i>	104
BEŞİNCİ GÜN	
<i>Tutsaklık</i>	134
ALTINCI GÜN	
<i>Dostlar</i>	163
YEDİNCİ GÜN	
<i>Grup</i>	192
SEKİZİNCİ GÜN	
<i>Proje</i>	221
DOKUZUNCU GÜN	
<i>Tehlikeler</i>	250
ONUNCU GÜN	
<i>Başka Yaşamlar</i>	279
ON BİRİNCİ GÜN	
<i>Çocukluk</i>	303
ON İKİNCİ GÜN	
<i>Vedalar</i>	324

*So what's the difference
if we don't come back?
Who's gonna miss us
in a year or so?
Nobody knows us
all the things, we've been thinking.
So what's the difference if we go?*

Scott McKenzie

BİRİNCİ GÜN

Sahne

Adam öldüğünde, onu uygun bir zamanda toprağa vermeyi ve böylece onu zamanla çevresindekilerin kafasından çıkarıp atmayı kimse gerekli görmüyor gibiydi. Kadının onunla ilgili gördüğü son şey, iki gri giysili adamın, içlerinden lanet okuyarak, dar merdiven boşluğunda çevirmeye çalıştıkları küveti andıran çinko bir tabuttu. Ev dört katlıydı. Kadın yukarıda durup kalmıştı ve tabutu içine sürdükleri arabanın nasıl bir araba olduğundan haberi yoktu. Gri mi? Siyah mı? Aşağıda sokakta dikilip durmuş olan insanların ürkmemesi için rahatsız edici olmayan herhangi bir renkteydi muhtemelen.

Tabutun nereye götürüldüğü o anda belirsizdi. Kimse bunu sormuyordu, ne anne-baba ne de kadın, arkadaşlarının da buna hakkı yoktu zaten. Ancak adamın ölümü ile oradan götürülmesinin arasındaki süre gereksiz yere uzadıkça, ortaya çiçek süslemeleri ve rahibin hoşgörüsü ile ilgili birkaç soru atıldı.

Yani adamın bedeni on bir gün ve gece toprağın üzerinde tutulmuştu, hem de duruma uygun loş bir ortamda ve süslenmiş ölüm yatağında değil, önce teneke bir çekmecedeydi, sonra oluklu bir masada, sonra yine bir teneke çekmecedeydi ve son olarak da nihayet bir tabutta. En azından kadının araştırmaları bunları ortaya çıkarmıştı. Bir şeyler sezinlemiş olmasaydı, bunları sormazdı.

Muhtemelen göğüs kafesinin üzerine çapraz bir kesik atılır, iç organlardan bir parça alınıp gerekli görülen ince-

lemelerde kullanılır. Geri kalan organlar atılır, beden talaşla doldurulur ve dikilerek kapatılır. Bu işlem pek zor olmamalı, zira o ana kadar bedende muhtemelen akacak kan kalmamıştır. Mısırlılarda geri kalan organlar küçük süslü bir kapta saklanırdı, kalp ise belki de altın bir kapta. Kadının bu tür şeyleri düşünmesi için tam on bir huzursuz gün ve on bir sessiz gece vakti olmuştu.

Adam nisan ayında güneşli, serin bir cumartesi günü öldüğünde, henüz otuz yaşındaydı. Başkalarının ölmek için ne kadar uzun bir süreye gerek duydukları düşünülecek olursa, o çıplak ve çok çabuk ölmüştü. Ölmesi bir çeyrek gün kadar sürmemişti. En azından ölümünün ilk gününde böyle bir izlenim uyandırıyordu. Giyinecek vakti olmamıştı, belki bunu yapacak isteği de. Nefes almakta zorlanan insanlar çıplak olmayı severler, sanki tenleri milyonlarca küçük akciğerle nefes almayı kolaylaştırarakmış gibi.

Büyük daire yarı loş kalmıştı, jaluzilerin aralığından içeriye çok az güneş sızıyordu. Onun ölüm haberini alır almaz eve geldiğinde, kadının yaptığı ilk şey, içeriye ışık ve havanın girmesini sağlamak olmuştu. Adam tam olarak ölmemişti, ama kadın onu yok saymaya ve onunla alay etmeye başlamıştı bile. O ışık ve havadan nefret ederdi, toprağın üzerinde yapılan gezintiler ve sebzeler onu dehşete düşürürdü. Vitaminin her türü onu bozguna uğrattı. Ama o gün artık karşı koyacak durumda değildi.

Evin koridorunda birtakım beyaz önlüklü insanlar ne yapacaklarını bilmeden dikiliyorlardı, kadın aşağıda büyük bir ambulansın durduğunu görmüştü. Onunla kimse konuşmuyordu. Yoğunluk, sıcak, içten ve tutkulu bir yardım onun görünüşte sağlıklı şahsına gösterilen ilgisizliğin nedeni olsaydı, onu görmezden gelmelerinden rahatsız olmazdı. Ama yardımcılar yardımcı olmuyordu, olsa olsa birbirlerine öğütler mırıldanıp yatıştırıcı sözler söylüyorlardı, o kadar. Kadın odaya girmek istediğinde onu durdurdular, çünkü bunun olanaksız olduğu konu-

sunda hemfikirdiler. Büroya baktı, koridorun mavisinden büronun yeşiline kadar; sadece yatak odasının kırmızısı önünde kapı kapalı duruyordu. O an, onun ölümünün ilk gününde, merdivenlere oturdu, yardım edenlerin ayaklarının altında dolaşmayayım diye düşündü, ama ayakaltında dolaşmadığı şey ölümdü.

Ama bunun hiç lafı edilmiyordu, herkes çok meşguldü ve kadın ayakaltında dolaşmamaya karar vermiş olduğundan, ne kadar çok adamın ayakaltında dolaşıp dolaşmadıklarını düşünmeksizin yanından geçip eve girdiğine şaşıyordu. Bunlar iyi görünümlü, rahat giyimli ve ölen adamın yaşında erkeklerdi. Bir köşede durup içini çeke çeke uzun saçlarının arkasına gizlenen oğlanın dışında evdeki herkes neredeyse aynı yaşıydı. Sanki davet edilmiş, gelmeleri istenmiş gibi ona aldırmaksızın yanından geçip eve çıkanların cinayet masası polisleri olduğunu kadın hemen anladı. Gördüğünün ne olduğunu fark ettiğinde, adamın öldüğünü anladı. Aksi söz konusu olsa onu duyardı. Ama şimdi kapalı yatak odasının kapısı ardında daha öncekinden çok farklı bir sessizlik vardı. Adam sivillere karşı koymuyordu, demek ki ölmüş olmalıydı.

Kadın ayağa kalktı ve yeniden eve girdi. Bu onun evi değildi. Dikkatli hareket ediyordu, jaluzileri açmanın dışında, tüm odalara burunlarını sokan ve sanki bir şey olmamış gibi yatak odasının kapısını açan sivillere göre daha çekingen davranıyordu.

Onu görmek istiyorum, dedi kadın.

Kesinlikle yapılabilecek bir şey kalmamıştı, diye yanıt verdi doktorlardan biri çekinerek –ya da bu sosyal hizmet uzmanlarından biri miydi? Ya da fahri bir Kızıl Haç görevlisi miydi?–, kesinlikle bir şey kalmamıştı. Uzun zamandır mı astım hastasıydı?

Kadın hiçbir şey söylemedi, sadece: Onu görmek istiyorum, dedi.

Bu henüz mümkün değil, dedi başka bir doktor ya da sosyal hizmetli ya da fahri görevli. Görüyorsunuz, yanında cinayet masası polisleri var. Ancak o zaman kadın adamın

Katolik olduğunu anımsadı ve aslında yanında cinayet masası polisleri değil papaz var denmeliydi. Her ne kadar polisler onun için daha uygun olsa da.

Oğlan hâlâ ağlamaklı bir halde hafif iniltiler çıkarıyordu. Kadın onu teselli etmedi.

İçeri şimdi gireceğim, dedi kadın. Evde o kadar çok insan vardı ki, onu kimse engelleyemezdi. Ayrıca, üç yıldır birlikte yaşamadığı, otuz yaşlarında ölü bir avukat olan kocasını görmek onun en doğal hakkıydı. Kocasının erkek arkadaşı ise hâlâ koridorun bir köşesinde, burnunu çeke çeke ağlayışını saçlarının ardına saklıyordu.

Kadın çok sayıda ölü görmüştü, ölmek üzere olanları da, hastanede geceleri nöbete kalırdı. Bilindiği üzere hastanelerde insanlar gece yarısından sonraki saatlerde ölürlü. Ölümler genellikle kurumuş, aşırı zayıflamış, kendilerini sıvılarla besleyen hortumlara bağlı, beyaz sargılarla çirkinleştirilmiş bir halde olurlardı. Ölmek üzere olan insanlar bunu nihayet geride bıraktıklarında, kadın genelde mutlu olurdu. Canın bu zorlu son kalıntısı onları öylesine öğütürdü, onlar öylesine büyük bir mücadele vermiş olurlardı ve sonunda da bir yabancının eline kalırlardı. Kadın konuşabilmeleri, ses çıkarabilmeleri için boğazlarındaki deliği kapatmak zorunda kaldığı hastaları anımsadı. Adamın yatak odasının eşiğinde bir ölüden korkacak hali yoktu.

Cinayet masası polislerinden çok rahatsız oluyordu, ona kısık sesle hiç anlamadığı şeyler soruyor ve onun büyük yatağı görmesini engelliyorlardı. Adam bu yatağı ondan ayrıldıktan sonra almıştı kendisine. Yatak odası güzel, sıcak kırmızı tonda bir odaydı, yerde kitaplar ve şekerlemeler, üzerinde adamın eşyalarının durduğu bir sandalye vardı. Büyük ayakkabıları bunun altında duruyordu. Kadın, adamın “Güç kimsenin olamaz” diye yazdığı afişe baktı. Ona inanmıyordu. O güçten hoşlanırdı, ama başkalarınınkinden değil. Bir pikap onun yatağa bakmaktan alıkoydu, bir raf, bir tomar gazete. Üzerinde küçük beyaz reçetelerin düzgün, görülebilir bir biçimde durduğu

küçük bir masa. Kapısı aralık duran ve içinde bisküvi kutularının, çikolata paketlerinin, şeker torbalarının görüldüğü komodin, çabuk bitmeyen, uzun lolipoplar ve meyan kökü içeren bonbonlar, bisküviler, ilaçlar ve birkaç porno dergisi.

Onu yatağa doğru düzgün yatırmamışlardı bile, sanki sadece üst bedeni cansız gibiydi, istenmeyen zorunlu bir dinlenme. Sanki o sırada kalkmak ya da yatmak üzere olduğu tam belli olmayan biri gibi yatıyordu, ayakları yere değmiş ya da değmek üzere üst bedeni yatakta ya da tam yatmak üzere. Adamın güzel bedenini böyle çaresiz durumda, –ortalıkta uğraşan insanlara inanacak olursan hareketini yaparken görmek kadını rahatsız etmişti. Ama onlara inanmak o kadar kolay değildi. Yıllar içerisinde adam onlara hiçbir konuda güvenilmeyeceğini ona öğretmiş ve sürekli kanıtlamıştı, ne o beyaz önlüklülere ne yeşil üniformalılara ne siyah cüppelilere ne de şu özellikle boş zamanlarında spor giyinenlere, hele onlara hiç. Ama o orada yatıyordu, kimseyi görmüyordu ama yine de bürosu ve evindeki telaşlı kalabalığa bakıyordu. Karşı koymuyordu ve bu durum o an için onun ölümüne inanılmasını sağlayan tek şeydi.

Çıplak ölmüştü ve üstünü örtmemişlerdi. Kadın adamın bedenine baktı, bu beden hiç yıpranmamıştı. Eğer giysi hâlâ güzel ve kullanılabilir durumdaysa neden ölmür ki, kar beyaz teni pürüzsüz, kemikleri sağlam ve güçlü, saçları dağınık ve koyu renkli, hatta dişleri engel olmadığı şeker tüketimine rağmen hâlâ çiğneyebilir durumdaysa? Bunun dışında sadece saçları ölmüş gibiydi. Yaşarken de, mutsuz olduğunda ya da yaşamdan yeterince heyecan duymadığında da saçları zaman zaman böyle görünürdü. Saçları şimdi bu durumdaydı, ölmüşlerdi.

Kadının şimdi bu kırmızı odada eşiyile tek başına kalmaya ihtiyacı olabilirdi. O zaman onun ayaklarını yatağın üzerine kaldırır, temiz bir çarşaf bulur ve bununla adamın üstünü örterdi. Sonra ellerini göğsünün üstünde kavuşturur, arasına İsa'lı haçını, yazı masasından tespihi ve

Bakunin'in fotoğrafını koyardı. Ama önce gözlerini kapattı. Aynaların üzerini bezle örter, diğer pencereleri açar ve evden birini mum almaya gönderirdi. Altı tane mum ya da on iki daha iyi olurdu. Ve eğer biri mumları getirirse, pencereleri yeniden kapatır –çünkü bu durumda ruhun özgürlüğe kavuşması için gerekli zaman geçmiş olurdu–, mumları yatağın etrafına dizerdi. Ya da sadece başucuna. Sonra ellerini yıkar, çalışma odasından bir sandalye getirir ve otururdu. Ve yakışık aldığı gibi vedalaşmaya başlayabilirdi. Kadının, ölü adama baktığı sırada, bütün bunları düşünmek için yaklaşık altı saniye zamanı oldu. Bunların çoğu sadece bir düşünce başlangıcı olarak belirdi kafasında, bazısı bir anı ve neredeyse tümü birer istek olarak. Sonra biri onu kollarından tutup dışarı çıkardı.

Karşı koymadı, çünkü hâlâ ilk gündü, yani mazi olan bir şeyin son günü ve kadın daha bunun üstesinden gelmeyi öğrenmemişti. Eskiden bu gibi durumlarda adama bir vekâletname imzalarlardı. Bu, adamın adliye koridorlarında kıyamet koparmasını, cüppesini Talma¹ gibi üzerine atmasını, savcılara bağırmasını ve orada tanık olarak bulunan polisleri sessizce tehdit etmesini sağlardı. Kâğıtların arasında bir yerlerde düzinelerce vekâletname bulunmalıydı, her gösteri için bir tane yazılırdı ve adam dostu kabul ettiği başka avukatlar için de yazardı bunlardan.

Günlük giysileri içindeki memurlar bu arada daha bilinçli araştırıyorlardı. Siyasi dosyaların kapakları pembeydi, kadın bunu biliyordu, ama bunun dışında o çok renkli odalarda neler olup bittiğinden pek haberi yoktu. Oralarda nelerin saklandığından da, ama tahmin edebiliyordu ve bunları memurların incelemesini istemiyordu.

Adamın ölümünün üzerinden henüz üç saat geçmişti, memurların etrafı incelemeleri, alçak sesle soru sormaları ve konuşmaları terbiyesizleşiyordu. Ama ölünün bulunduğu odanın kapısının kapalı olduğundan sık sık emin olmak istiyorlardı. İçeriden izah edilemez bir takırtı

¹ François-Joseph Talma (1763-1826): Ünlü Fransız aktör. (Ç.N.)

duyulduğunda hepsi ürktü. Bu, kadının o gün duyduğu tek mutluluktuk, çünkü uyarı niteliğindeki bu sesin sorumlusunun adam olduğundan hiç kuşkusu yoktu, ama adam bu sesi biraz gevşekçe, sanki yapması gereken başka şeyler varmış gibi çıkarmıştı. Buna benzer düşünceler aklından daha sık geçmeye başladı. Kapının arkasındaki ölüyü yaşamla başka bir biçimde ilişkilendiriyordu, çünkü onu alışılmış biçimde dahil etmenin başka yolları yokmuş gibi görünüyordu. Batıl inançlar birbiri ardına sessizce ona doğru uçuyordu.

Ölünün odasından çıkarıldıktan sonra kadın sıkıntılı bir halde koridorda dikildi ve o anda tıpkı Doğulu dul bir kadın gibi patetik ve suçlayıcı bir tavırla ve aynı gürültülü biçimde köşede büzüşmüş oturan oğlana bakmamaya çalıştı. Kadın onun yüzünden ağlayamıyordu, zaten onu bir neden olarak görmek işine de geliyordu. Sivillerden biri oğlanı yerden kaldırmayı ve ona sorular sormayı denedi.

Artık dayanamıyorum, dayanamadığımı görmüyor musunuz? Kapatın çenenizi, götler, dedi oğlan içini çekeerek ve memur yabancı olmadığı bu dille karşılaşınca, rahatlayarak onu bıraktı. Durum çok alışılmadık ve uygunsuz olsa da, en azından karşı tarafın sözcüklerine bir aşinalık söz konusuydu.

Bana kimliği konusunda bilgi verebilir misiniz, diye sordu memur kadına. Kadın yanıtladı. Sanki bir izin söz konusuymuş gibi adamın elinde bir form vardı. Tüm tarihleri, sırasıyla ve hiç duraksamadan bildiği için kadın kendiyile gurur duydu. Memura evlilik ve ilk üniversite bitirme sınavının tarihini de verebilirdi, tüm günler sıraya dizildi ve hepsinin belli bir tarihi vardı. Kadın sorgulamanın bu kadar kısa sürmesine üzüldü. Ne yapması ve ne araması gerektiğini bilenlerden oluşan bir grup insanın yanında kadın kendini yine gereksiz hissetti. Adamın onu sert olma konusunda nasıl eğittiğini anımsadı. Bunlar düşman, ona bunu hep kanıtlamıştı, onlarla akıllı ve uygun yöntemlerle savaşmak zorundasın. Susmak bile etkili bir silahtır. Buna rağmen etrafı arayan bu adamlara

ölu adamla ilgili bir şeyler anlatmaktan memnun olacağını fark etti, sadece onları utandırmak ya da meraklandırmak için. Ama kapalı odadan sızan uyarı hâlâ kendini hissettiriyordu.

Sen evine gidebilirsin aslında, dedi oğlana. Hiç çenesi yok diye düşündü, bakışları da ürkek. Neden gitmiyorsun peki? Zaten burada yapabileceğin bir şey yok. Ayrıca dinlenmen daha iyi, diye yalandan ekledi.

Oğlan saçlarının arasından baktı ve ondan nefret etmek istedi. Kadın, paylaşmak istemediği için onu eve gönderiyordu. Bir kez olsun paylaşmamak, o hareketsiz yırtıcı hayvanını.

Nereye gideyim, dedi oğlan.

Şimdi sıra miras konularına mı geldi, diye geçirdi aklından kadın. Küs oldukları kısa süreler dışında, oğlanın adamın evinde yaşadığını gerçekten de unutmuştu.

Kavga düşüncesi sanki silinmiş gibiydi. Zaten ışığı yakıp yüzlere biraz daha dikkatlice bakmak kimsenin aklına gelmezdi, ne kadının ne oğlanın ne de memurların.

Kadın kötü bir kokudan rahatsız oldu. Hayır, hayır ondan gelmiyordu. Banyoda adamın son yaptığı şeyin hâlâ orada olduğunu gördü – tıpkı adamın kendisi gibi. Adamın onu yok edecek zamanı olmamıştı. Bu işi şimdi onun yerine kadın yapıyordu, uygun zaman olsa, adamı da yok edebileceği gibi.

Evde hâlâ düzinelerce insan koşturup duruyordu. Doktorlar da henüz gitmemiş, hava atarak sivillere yaptıklarını anlatıyorlardı. Sanki bir konuda onun onayını almak ister gibi zaman zaman oğlana yöneliyorlardı. Ama o buna katılmıyordu, zira adam bunun için gerekeni yapmıştı. Oğlan hiçbir zaman bir polisle konuşmaz, adamı böyle nitelendirmezdi de. Kadın kendini ihmal edilmiş hissetti, bir kez olsun kendisini nasıl odak noktası yapabileceği konusunda aklına bir şey gelmedi, sonuçta dul kalan, ondan dul kalan kendisiydi. Oydu, oğlan değil, sonsuza kadar. Ölümün ötesinde oğlan diye bir şey yoktu.

EVA DEMSKI

SÖZDE ÖLÜM

ROMAN

1974 yılının baharında, Baader-Meinhof adıyla anılan terörist örgütle ilişkisi olan genç bir avukat, bürosunda ölü bulunur. Öldürülmüş müdür, intihar mı etmiştir, yoksa doğal bir nedenle mi ölmüştür? Polis, avukatın cesedini uzun zamandır ayrı yaşadığı karısına teslim etmeyi geciktirir ve kadını izlemeye alır. Kadın, kocasının ölümü üzerindeki sis perdesiyle karşı karşıya kalacak, kocasını gerçekten tanıyıp tanımadığını sorgulayacak, onun belirsiz dünyasındaki bazı izlerin peşine düşecektir.

Günümüz Alman edebiyatının en gözde yazarlarından **Eva Demski**, terörist örgütün önderlerinden Andreas Baader ile Ulrike Meinhof'un hücrelerinde "ölü buldukları" ya da öldürüldükleri günlerin hemen öncesinde geçen *Sözde Ölüm* adlı romanında, dönemin umarsızlık ve dehşet dolu siyasal ortamını edebiyat ortamına taşıyor.

Sözde Ölüm, beklenmedik bir sonu olan, çarpıcı, tedirgin edici bir politik roman.

KAPAK RESMİ: BERNARD CATHELIN

ISBN 978-975-07-0938-8

9 789750 709388
<http://www.canyayinlari.com>